

Τὸ τέκνον μόνον λάτρευε τῆς ἀγαθῆς Σεμέλης,
Ἐάν τὸν βίον ἀγαπᾷς, ἐάν νὰ ζήσης θέλῃς.

Τῆ 13 Αὐγούστου 1871.

ΑΒΕΛ.

Εἰς τὴν μνήμην

τοῦ ἀτυχήτου φίλου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΝΑΒΛΙΩΤΟΥ.

Τίς τὸ ἤλπιδες μόλις ὁ τάλας,
μόλις εἴκοσιν εἶδε Μαίους
καὶ ἀπέπτ' εἰς σκηνὰς αἰθερίους,
εἰς τῆς φίλης μητρὸς τὰς ἀγκάλας.

Κρίμα τόσον προῶρως νὰ σβύσῃ
τόσον κάλλος, τοιαύτη νεότης,
Κρίμα ἦτο θανάτου ὠχρότης
σ' τὴν φαιδρὰν τοῦ μορφῆν νὰ καθήσῃ.

ὦ! ἐπέσπευσας, ἄφρων, τὸ βῆμα.
εἰς τὸν τάφον προσῆλθες ταχέως,
πῶς πιέζει ἠγνός τις βαρέως
τὸ σκληρόν καὶ ψυχρότατον μνημα.

Ποτος βάσκανος δαίμων σ' ἐφθόνηι
ὦ ταλαίπωρε Παρηγορίαν
μόνον εὕρισκας ἴσθην ἐρημίαν,
μόνη τέρψις σου ἦσαν οἱ στόνοι.

ὦς τῆς μοίρας ἀπόκληρος, τῶμα
πλήρες πάντοτε εἶχες δακρύων,
ἐξ αὐτῶν τῆς ψυχῆς τῶν μυχιῶν
τὸ πικρὸν σου ἐστέναζε στόμα.

ὦ! δὲν θέλω λοιπὸν ἀντικρύσει
τὴν γαλήμιον πλέον μορφῆν σου,
τὴν γλυκείαν, ὦ φίλε, φωνὴν σου
δὲν θ' ἀκούσω ποτὲ νὰ ἠχίση.

Φεῦ! ματαία ἀνάμνησις πλέον
ἢδ' ἠρέμα ἴστον τάφον κοιμάται,
ἢ ψυχὴ τοῦ ἴστα ὕψη πλανᾷται
καὶ τὸ ὄμμα τοῦ ἔπαυσε κλαῖον.

Ἄνακτου, ψυχὴ περιλμμένη!

τούρανοῦ εἶσαι κάτοικος τώρα,
εἶν' αὐτὴ τῶν ἀγγέλων ἡ χώρα,
εἶν' οἱ πόνοι αὐτοῦ πάντῃ ξένοι.

Εὐμενῶς ἄς δεχθῇ ἡ σκιά σου
δάκρυ φίλης πενθούσης καρδίας,
ἦτις ἔσχε στιγμὰς εὐτυχίας
τὰς στιγμὰς, ἄς διήλθε σιμά σου.

Γ. ΚΑΛΔΟΝΗΣ.

ΛΕΣΜΑ ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ.

Εἶν' ὁ Βάκχος Θεὸς μέγας
Κατευφραίνων τὰς καρδίας,
Δίδει πάντοτ' εὐθυμίας
Καὶ τὴν λήθην εἰς πολλὰ.
Δὲν ἐθύμωσε ποτέ του,
Ἄγαπᾷ τὰ ἄσματά μας,
Ἄγαπᾷ καὶ τὰ τραλλὰ μας
Τὰ τραλά-λαλά-λαλά.

Ἐλησμόνησα χθὲς βράδυ
Πῶν σῖνον Βορδιγάλλων,
Ὅτι χθὲς ἐζήτουν ἄλλον
Οἱ γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοί.
Κ' ἐλησμόνησα τὴν Ολίφιν,
Γὴν βαθεῖαν τὴν πληγὴν μου,
Κ' ἔπεσα εἰς τὴν στρωμνὴν μου
Ψάλλων τραλά-λαλά-λαλά.

Βάκχε, Βάκχε, εἶμαι δοῦλος
Τῶν κομφῶν σου βαρελίων,
Εἶμαι εὐτυχῆς μεθύων,
Τότε μόνον ἀγαπῶ.

Τότε, ἀναξ, ταξειδεύω
Ταχυκίνητος, ἀτμήρης,
Ἐλαφρὸς καὶ πλούτου πλήρης
Τραλαλά λαλά-λαλώ!

ΚΑΛΔΟΝΗΣ Π. . . .